

Copyright©: Peter Brick(Autor) 2020

Grafika©: Peter Brick 2020

Slovenské vydanie: 2020

Peter Brick, ktorý je identifikovaný ako Autor diela v súlade so zákonom o autorských právach, dizajnoch a patentoch.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať v systéme obnovy alebo prenášať v inej elektronickej, audioforme alebo tlačenej forme alebo akýmkoľvek prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa(autora), ani sa nemôže inak distribuovať.

Tento príbeh je čistá fikcia. Všetky osoby a dej sú kompletne vymyslené. Ak sa niekto spoznal v niektorej z postáv či v niektorej situácii, je to čisto vec náhody.

Prológ

Mladý novinár bol značne nervózny. Toto mohol byť zlomový bod nielen v jeho kariére ale aj v celom živote. Z nejakého neznámeho dôvodu bol pozvaný na interview s kráľom. Už tento fakt bol sám o sebe naozaj vzrušujúci. Napriek tomu, že sa jednalo o súčasného vladára, kráľ samotný bol takmer mýtická postava. Oficiálna história novodobého štátu, aj jeho osobná, boli doslova pretkané neobyčajnými skutkami tohto výnimočného muža. Niekomu by sa na prvý pohľad mohlo zdať, že toľko prenikavých úspechov vlastne ani nie je možné dosiahnuť za jeden život. Že tie príbehy o tom, ako tento človek priam zázračne vyriešil závažné problémy spoločnosti, a zároveň nenapodobiteľne pozdvihol povedomie a životnú úroveň svojho národa sú predsa len trochu prehnané. Na druhej strane neexistovali žiadne dôkazy, že by tomu tak nebolo. Ani najväčší skeptik sa nemohol oprieť o žiadnu konkrétnu výhradu.

Od dramatického a – podľa niektorých – aj krvavého vzniku monarchie uplynulo už pätnásť rokov, ale za celú jej novodobú históriu doteraz ešte nikto nedostal možnosť urobiť rozhovor so samotným kráľom. Práve naopak. Všetky správy a oficiálne vyjadrenia boli starostlivo zostavené a niekoľkokrát prehodnotené Ministerstvom pre informácie a históriu.

Aj jeho vlastný súbor otázok, ktoré si prichystal pre dnešné stretnutie bol mnoho krát zrevidovaný natoľko, až sa postupne zmenil na nič nehovoriace hlúpe frázy a ani zďaleka sa nepodobali na pôvodné otázky. Trocha ho to mrzelo, lebo ich zostavovaním strávil niekoľko týždňov, ale na druhej strane vzrušenie z nadchádzajúceho stretnutia tento nepríjemný detail ľahko vykompenzovalo.

Auto redakcie zastavilo na malom nádvorí kráľovského paláca. Kým sa konečne dostal až do areálu, prešiel niekoľkými hĺbkovými kontrolami. Musel uznať, že strážcovia sa k svojej práci stavali dosť zásadne. Každá kontrola bola prevedená rovnako dôkladne a precízne, akoby bola jediná. Celé to trvalo pomerne dlho. Bolo to však nutné zlo, ktoré musel jednoducho akceptovať.

Keď ho konečne uviedli až do paláca, ostal skutočne ohromený. Podľa dostupných zdrojov tento veľkolepý palác navrhol samotný kráľ. Ale to sa, ostatne, hovorilo takmer o všetkom, čo bolo v kráľovstve čo i len trochu výnimočné: obrovské priehrady, novú budovu Národného divadla, komplikované viadukty na priesečníkoch autostrád. On sám bol voči týmto chválospevom trochu skeptický, ale mal dosť rozumu, aby si svoje pochybnosti nechal sám pre seba. V dnešnej dobe si človek musel dávať pozor na ústa ale hlavne na ľudí okolo seba. V pomyselnom bezpečí usporiadaného štátu striehli vlci. Títo doslova poľovali na prípadné protištátne živly. A hranica medzi poctivým občanom a nepriateľom štátu bola až priveľmi úzka.

Uviedli ho do honosnej pracovne. Bola veľmi priestranná, ale pôsobila dosť studeným dojmom. Ba priam sklúčujúco. Človek sa tu cítil nekonečne malý a bezvýznamný. Tento dojem nedokázali zmäkčiť, ba ho skôr umocňovali ohromujúco krásne obrazy visiace na

stenách. Strop bol vykladaný zlatými ozdobami, ako v nejakom stredovekom zámku. Veľký krištáľový luster visel zo stropu v strede miestnosti a jeho studené biele svetlo sa lámajúc na množstve malých kryštálov šírilo po celej miestnosti. Dominantou miestnosti však bol na zadnej stene visiaci obraz kráľa v nadživotnej veľkosti stojaceho v efektnej póze. Pod ním stál mohutný pracovný stôl z tmavého dreveného masívu. Na ňom ležalo niekoľko dokumentov pripravených na podpis.

„Prichádza kráľ!“ zvolal niekto zrazu.

Všetci v miestnosti sklonili hlavy k zemi a stuhli v geste pokory. Masívne dvojkridlové dvere sa nehlučne otvorili dokorán.

A vošiel kráľ.

Sila osobnosti, ktorá z neho sálala, na okamih doslova pribila mladého muža k podlahe. Od napätia priam celý stuhol. Od malička bol, ostatne ako aj všetci ostatní, doslova zahľtený tým, aký je kráľ výnimočný, úžasný, ba naozaj nadpozemský. Bol neomylný a dokázal vyriešiť každý problém. Svojmu milovanému národu dal pocit bezpečia a vyrovnanú životnú úroveň. Bol ako modla ku ktorej všetci vzhliadali s priam zbožnou úctou.

Kráľ bol pevne stavaný muž bežnej výšky. Tmavohnedé vlasy mal pretkané množstvom šedin. Tie mu dodávali vzhľad životom skúseného človeka. Mohol mať tak štyridsať päť, možno päťdesiat rokov. Blížil sa pevným rozvážnym krokom. Zvuk jeho topánok rezonoval vo veľkej miestnosti.

„Vaše veličenstvo,“ mladý novinár takmer zhyponotizovane pozeral do jeho tváre, neschopný pohybu.

Kráľ sa nečakane ľudsky usmial. Dokonca mierne pokýval hlavou na pozdrav.

„Vítam vás mladý muž,“ prehovoril priateľským tónom, „na dnešné stretnutie som sa celkom tešil,“ doložil nečakane, čím pravdepodobne zmiatol nielen mladého novinára, ale aj ostatných prítomných.

Žmurkol na neho a pokynul mu rukou.

„Prejdeme do mojej súkromnej pracovne,“ prehodil zrazu ľahko.

„Ale Vaše veličenstvo...“, zvolal jeden z ceremoniálov zapálene.

Jediný pohľad kráľa ho v okamihu zarazil a muž ostal stáť so sklonenou hlavou. Nato už iba spolu s mladým novinárom prešiel do menšej bočnej miestnosti. Ostatných nechali jednoducho vonku za sebou. Teraz bolo vidieť, že toto je skutočná vladárova pracovňa. Pracovný stôl bol plný rozpracovaných dokumentov. Niektoré z nich mali po bokoch a v dolnej časti husto rukou popísané poznámky. Na tomto mieste vznikali najdôležitejšie rozhodnutia, ktoré formovali napredovanie kráľovstva v podstatných bodoch.

Kapitola 1

„Nech sa páči mladý muž,“ oslovil ho, „prejdime sem. Tu to bude príjemnejšie. A okrem toho,“ žmurkol na mladého novinára, „neznášam tú veľkú miestnosť. Je taká studená a neosobná. Necítim sa v nej dobre.“

„Uhm,“ nevedel, čo na to povedať.

„Dokonca sa hovorí, že ja sám som ju navrhol. Taká hlúposť! Verili by ste tomu?“

Prešli k menšiemu konferenčnému stolíku a posadili sa na pomerne pohodlné jednoduché kreslá. Na stolíku stál džbán s ovocnou šťavou a tácka s pár keksami.

Mladý novinár sa chvíľu nerozhodne pozeral. Potom vytiahol malý zápisník, keďže akákoľvek nahrávací elektronická technika bola v prítomnosti kráľa striktné zakázaná. Nalistoval príslušné strany v zápisníku, kde mal prichystané svoje dnešné otázky.

„Vaše veličenstvo,“ prehovoril nervózne, „mám tu nachystaný súbor otázok na dnešné interview. Ak dovoľíte, začal by som prvou z nich.“

„Nech sa páči mladý muž,“ vyzval ho nenútene, „pýtajte sa. Mladosť má vždy veľa otázok.“

„Uhm, áno. Takže: Ako hodnotíte svoj úžasný prínos k stabilite a blahobytu tejto krajiny?“

Starší muž sa srdečne rozosmial. Jeho smiech bol taký úprimný a nákazlivý, že sa rýchlo preniesol aj na toho druhého. Smiali sa spoločne hodnú chvíľu. Pre staršieho muža to bolo veľmi oslobodzujúce. Oboch ich to na malý okamih zblížilo.

„Toto je naozaj otázka, na ktorú chcete počuť odpoveď?“ Stále ešte so smiechom prehodil kráľ.

Mladý novinár sa zháčil, aj jemu samému už došla stupídnosť otázky, ktorú práve položil.

„Vlastne nie,“ odpovedal popravde.

„To som rád,“ nečakane priateľsky prehodil kráľ, „táto otázka mi pripadala skôr, ako agitácia Ministerstva pre informácie a históriu. Myslím, že vás zaujímajú úplne iné veci. Mňa osobne napríklad zaujal váš článok v novinách.“

„To ma trochu prekvapuje. Bol to len taký krátky fejtón a bol uverejnený na poslednej strane našich novín. A v skutočnosti bol dosť upravený oproti pôvodnému článku. Dokonca mi to trochu narobilo problémy v práci. Šéfredaktor najskôr veľmi penil a poslal ma s tým takpovediac rovno do hája. Chvíľu som si myslel, že hádam prídem aj o prácu. Tak to aspoň vyzeralo. Na moje veľké prekvapenie ma za dva dni sám od seba zavolať do kancelárie. Tam mi bez ďalšieho vysvetlenia oznámil, že po určitých úpravách tento článok nakoniec bude uverejnený. Bol som z toho dosť zmätený. Viete, je trochu mimo náš zvyčajný koncept. Myslím tým, mimo zvyčajný koncept nášho časopisu.“

„Áno, mladý muž, práve preto som si ho prečítal. Dnešné noviny sú presným obrazom dnešnej spoločnosti. Každý človek je tak neuveriteľne nadopovaný oficiálnymi informáciami a všetci akoby mali pritom na očiach klapky. Akoby ľudia už ani nemali svoje vlastné názory. Akoby sa zmenili len na jedno veľké nemysliace stádo, ktoré ide určeným smerom, bez ohľadu na všetko.“

„No, tiež mi to niekedy napadá,“ nesmelo poznamenal mladší muž

Trochu vystrašene sa poobzeral okolo seba, akoby čakal, že ho každú chvíľu niekto zatkne. Celé toto stretnutie bolo zvláštne. A kráľ sa správal, veľmi jemne povedané, naozaj neočakávane. Vlastne vôbec nevedel, čo si má o všetkom, čo tu doteraz odznelo, myslieť.

„Dobre teda,“ usmial sa znovu kráľ, „tak do toho, pýtajte sa na veci, ktoré vás zaujímajú.“

Chvíľu obaja mlčali uvedomujúc si výnimočnosť celej situácie. Starší muž sa očividne chcel úprimne porozprávať s niekým, kto mu iba takpovediac nelezie do zadku a s hraným neúprimným nadšením neprikyvuje na všetko, čo kráľ povie.

„Dobre teda,“ zopakoval kráľ a potom začal hovoriť sám od seba, „tak začnem ja. Som už unavený. Unavený z tohto všetkého. Z vlády, štátu, politiky a z celého toho nekonečného klamstva a ustavičného predstierania. Možno by som iba chcel byť znova mladý a plný ideálov, ako ste napríklad vy.“

„Ďakujem,“ začal hovoriť mladý muž, „viete...“

„Keď som začal budovať tento štát nanovo,“ pokračoval kráľ nevšímajúc si jeho poznámky, „bol som plný hnevu. Hnevu na vtedajšiu nespravodlivosť a skazenosť spoločnosti. Nechcel som nič iného, len všetko dať do poriadku a vrátiť obyčajným ľuďom ich dôstojnosť. Vládla tu až neskutočne veľká nespravodlivosť. Pracujúci človek bol iba bábkou v rukách mocných. Jeho jedinou úlohou bolo zabezpečiť blahobyt malej skupinke ľudí, ktorí stáli na vrchole. Niektorí chudáci nemali doslova ani čo položiť do úst, ale iní, malá skupinka ľudí, zhromažďovala na svojich účtoch nezmyselne veľké sumy. Boli to len čísla vo virtuálnom svete akcií, dlhopisov a peňazí. Celý potenciál tejto hodnoty sa nevyužíval na žiadne ciele. Bežný človek bol naopak neuveriteľne tlačенý z každej strany. Každý bol zohnutý pod ťarchou dlhov z hypoték a pôžičiek, ktoré z nich vysávali energiu a akúkoľvek

radosť zo života. Zo všetkých strán boli bombardovaní reklamnými mozog vymývajúcimi spotmi, ktoré ich presviedčali, aké je úžasné vzdať sa svojho presvedčenia, svojej identity a stať sa novodobým otrokom v službách zopár jednotlivcov.“

Kráľ sa odmlčal. Potom nalial do pohárov trochu ovocnej šťavy a ponúkol aj mladého muža. Ten prijal pohár s tichým poďakovaním. Nechcel prerušovať nič myšlienok oproti sediaceho muža. Sám kráľ si hlboko odpil a opäť začal hovoriť.

„Mladý muž,“ opýtal sa nečakane. „Viete, kto to boli neprispôsobiví občania? Alebo bezdomovci?“

Kráľ pozeral s úsmevom do nechápavej tváre. Samozrejme nevedel. Bol príliš mladý, aby sa na to pamätal. Bol dieťaťom takzvanej Bernardovej generácie.

„A čo Rómovia?“ opýtal sa znova, „O tých ste niečo počuli?“

„Áno,“ mladý novinár sa zamyslel, „učili sme sa to na hodinách dejepisu na strednej škole.“

„A teda?“ chcel vedieť kráľ.

„V učebnici moderných dejín bola k tejto téme zaznamenaná len taká krátka stať. Myslím, že to tam bolo skôr pre zaujímavosť ako pre nejaké solídne podávanie historických informácií. Ak si teda správne pamätám, bola to malá uzavretá etnická skupinka ľudí. Nijako významne naše dejiny nepoznamenali.“

„Poznamenali ich viac, ako si myslíte. Možno boli katalyzátorom niečoho omnoho väčšieho,“ povedal nečakane kráľ. „Kam si myslíte, že sa všetci podeli?“

„Podľa dostupných informácií,“ začal pátrať vo svojej pamäti, „sa táto malá skupina ľudí na území nášho štátu neustále prirodzeným spôsobom zmenšovala. V zahraničí sa tieto komunity ešte stále zachovali. Ak si dobre pamätám, tak sa u nich prejavila typická túžba po cestovaní a postupne vycestovali za hranice do iných krajín. Je to trochu zvláštne, lebo v iných štátoch sa im takýto vývoj vyhol.“

Tentokrát sa kráľ rozosmial tak hlasno, až sa zdalo, že sa hádam zadusí. Potom postupne jeho smiech utíchal, až ostal v jeho tvári len bolestný úšľabok. Dokonca sa zazdalo, že sa mu v oku vytvorila slza smútku.

„Mladý muž,“ oslovil ho kráľ po krátkej chvíli ticha, „myslíte si, že účel svätých všetky prostriedky. Že na dosiahnutie vytýčeného vznešeného cieľa je správne urobiť čokoľvek?“

„Nie, to si nemyslím,“ odpovedal opatrne, nevediac, kam touto otázkou smeruje.

„Už ani ja,“ nadviazal kráľ, „ale kedysi som vyznával iné hodnoty. Bol som presvedčený, že pravda a spravodlivosť majú právo obetovať čokoľvek, čo by im stálo v ceste. V prípade občanov na okraji spoločnosti som sa však strašne zmýlil. Volil som krajné riešenie, a pritom som im v podstate nedal šancu. Ale v tom čase sa to javilo ako jediné možné riešenie. Sociálne napätie kvôli nim bolo veľmi veľké a mnohí ľudia uvažovali v extrémnych medziach. Áno, určitá časť z nich bola spoločnosti na príťaž, ale nikto nemá právo takýchto ľudí len tak obetovať a spolu s nimi aj ostatných. Vždy existujú aj iné riešenia. Tí ľudia mali svoje životy, svoje sny. Viem, že sypaním popola na hlavu a ľútosťou nič nezmením a nikomu nevrátim život. Vtedy sa zachránili len tí, ktorí narýchlo emigrovali za hranice. V tom čase ešte náš štát nebol natoľko uzavretý a cestovať von bolo omnoho jednoduchšie. Pravdupovediac, veľmi sme im v tom nebránili.“

Na malú chvíľu sa odmlčal. Vyzeral, akoby už ani nevládal v tejto téme ďalej pokračovať.

„Vtedy som však svojmu poslaniu neochvejne veril,“ pokračoval napokon. Bol som presvedčený o svojej pravde. Bral som to ako svoju osobnú povinnosť voči tejto spoločnosti. Veril som, že vyššie ciele sú ospravedlnením pre menšie krivdy. Ale kto má právo určiť, čo je menšia krivda? A nakoniec, ako sa hovorí: Cesta do pekla, je vydláždená dobrými úmyslami.“

„Prepáčte, ale vôbec nerozumiem o čom to tu vlastne hovoríte,“ prehovoril mladý žurnalista zmätene.

„Mladý muž,“ odpovedal kráľ slávnostne, „dnes je váš veľký deň. Porozprávam vám jeden príbeh. Je to príbeh iného mladého muža, ktorý v sebe nosil veľký hnev.“

Leto 2001

Mladý televízny moderátor obvinený z rasizmu

Show mladého úspešného moderátora M.K. bola dnes stiahnutá z vysielania z prime-timu. Údajne je to kvôli technickým problémom, ale z dobre informovaných zdrojov prenikli informácie, že bol, naopak, urgentne poslaný na nútenú dovolenku. Malo sa tak stať po tom, ako sa na sociálnych sieťach objavil jeho status vyznievajúci dosť rasisticky. Podľa neho sa stal obeťou krádeže.

„Okradol ma špinavý bezd'ák,“ píše doslovne, „myslím si, že by ich mali všetkých postrieľať.“

Informácie z policajných zdrojov hovoria o tom, že v noci z pätnásteho júna, okolo druhej hodiny ráno, došlo ku krádeži v dome patriacemu M.K. Zlodej bol prichytený priamo pri krádeži a slovné napadol majiteľa domu. Vyhrážal sa mu fyzickým napadnutím, ak zavolá políciu, a následne sa dal na útek.

Polícii sa podarilo vypátrať dotyčného zlodēja. Jednalo sa o predtým už viackrát trestaného recidivistu. Celý skutok bol vyhodnotený ako priestupok a bola uložená bloková pokuta. Spravidlivosti bolo teda podľa zákona učinené zadost'.

Celý prípad má zaujímavú dohru. Majiteľ domu M.K. je obvinený z verejného nebezpečného vyhrážania sa a ako držiteľ zbrojného preukazu je jeho zodpovednosť v tomto prípade omnoho závažnejšia. Je to hodnotené ako možná vyhrážka zabitím. Policajný vyšetrovateľ už začal konať v tejto veci.

O ďalších krokoch vás budeme podrobne informovať.

„Tu už prestáva všetko!“ rozkrikol sa vrcholne rozhorčene Peter, keď pozeral večerné správy.

Sedeli na pive aj s partiou priateľov vo svojej obľúbenej krčmičke a zapálene komentovali všetky televízne správy. Všetko by sa dalo urobiť predsa inak a lepšie.

„Ešte nech tam dajú nejaký stupidný seriál, kde sa všetci trtkajú medzi sebou, a potom tam príde nejaký úžasný zástupca nejakej menšiny, ktorý je najlepší zo všetkých. Bude pravdovravný, chápvavý, jednoducho jediný správny človek. Potom sa už isto povraciam.“

„Morálny úpadok spoločnosti je očividný a rýchlo postupuje,“ prehovoril jeho priateľ zamyslene. „Všetkým nám sú podsúvané nenormálne veci, akoby to bol štandard. Napríklad neustále presadzovanie záujmov homosexuálov mi niekedy príde ako cielený plán a nie iba ako aktivity pár jednotlivcov. Registrované partnerstvá, adopcie detí, permanentná dlhodobá agitácia v prospech týchto pokrivených vzťahov a tak podobne. A celkovo, to neustále ustupovanie menšinám! Stačí byť trochu iný a hneď možno doslova žiadať zvyšok spoločnosti, aby sa tomu prispôsobila. Už sa pomaly zdá, že byť normálny je problém. Všetko nahrádza takzvaná tolerancia voči všetkému, až sa strácajú zábrany a hranice. A pritom v skutočnosti menšiny nikto nejako extra neobmedzuje. Môžu si v podstate robiť čo sa im zachce. Naopak sa zdá, že práve príslušníci niektorých menšinových skupín sa snažia pretvoriť väčšinu na svoj obraz. To je naozaj neprirodzené.“

„Bernard, ty by si mal byť politikom,“ povedal s obdivom Peter. „Hovoriš mi z duše. Presne si pomenoval všetky neduhy tejto spoločnosti. Keby sa do vedenie štátu dostali ľudia ako si ty, všetko by bolo iné.“

Ten iba nesúhlasne pokrútil hlavou. Zatváril sa veľmi znechutene.

„Tento systém je už tak chorý, že ho nič nedokáže uzdraviť. Celá táto demokracia je ako bezzubá šelma. Nie je schopná vyriešiť dnešné problémy. Je to iba samý kompromis, konsenzus a podobné kraviny. Akýkoľvek zapálený politik s presvedčením si na tejto takzvanej demokracii vyláme zuby. Dostane sa do nekonečného kolotoča tých nezmyslov. Jednoducho ho to prevalcuje a stane sa úplne rovnaký ako všetci ostatní. Bezškrupulózný chamtivec sledujúci si len vlastné ciele.“

Dali si ešte po jednom pive a potom sa začali pomaly zberať k odchodu. Peter skrížil pivo aj s pár pohárikmi tvrdšieho alkoholu a bolo na ňom vidieť, že má celkom dosť. Tackavo sa motal smerom k dverám.

„Počkajte mladý muž?“ ozval sa hlas za ich chrbtami.

Za nimi stál asi päťdesiatročný muž v štýlovom obleku. Akoby na toto miesto ani nepatrili. Hoci boli v tomto podniku stabilnými štamgastami, jeho tu ešte nikdy nevideli.

„Vy sa voláte Bernard, však?“ opýtal sa ho so záujmom.

„Prečo?“ odpovedal podozrievavo.

„Ach, prepáčte,“ ospravedlnil sa rýchlo druhý muž, „moje meno je Alex Drexler. Veľmi ma zaujali vaše slová. Rád by som sa s vami ešte v budúcnosti niekde stretol a prebral niektoré veci trochu hlbšie.“

„Ja som Bernard Preiss. Ospravedlňujem sa za takú prudkú reakciu. Len som trochu nedôverčivý k cudzím ľuďom.“

„To je v poriadku, ja som nastavený podobne. Priateľov si treba dôkladne vyberať. To platilo vždy.“

Siahol do vnútorného vrečka a vybral kovové puzdro na vizitky. Vytiahol jednu navštívenku a s úsmevom mu ju podal.

„Nájdite si, prosím, čas a navštívte ma na tejto adrese. Zavolajte na toto číslo a moja asistentka vás zaradí do môjho kalendára.“

Bernard si bez nejakého väčšieho záujmu vložil vizitku do vrečka košele a s krátkym kývnutím na pozdrav odišiel.

O mesiac neskôr

„Dobrý deň,“ povedal do telefónu, „pri telefóne Bernard Preiss. Viete, ja som sa pred nejakým časom stretol s pánom Drexlerom a ...“

„To je v poriadku,“ odpovedal mu príjemný ženský hlas. „Pán Drexler vás rád prijme. Kedy by ste sa mohli zastaviť? Podľa slov pána Drexlera vás mám čo najskôr zaradiť do jeho programu.“

„Myslím, že aj dnes, povedzme popoludní?“ navrhol.

„Dobre, pišem vás na pätnástu hodinu. V poriadku?“

„Mladý priateľu, trochu vám to trvalo,“ pokarhal ho mierne Drexler.

„Áno, nebol som celkom jasne rozhodnutý, či to je dobrý nápad,“ odpovedal priamo.

„To uvidíme,“ starší muž sa tajomne usmial, „prejdime do mojej pracovne.“

Vošli do priestrannej miestnosti. Táto pôsobila dojmom nejakej advokátskej kancelárie. Ťažké skrine lemovali dve steny a boli plné rozličných spisov. Keď prechádzali na koniec miestnosti k zasadaciemu stolu, naleštená parketová podlaha mierne vĺzgala,

„Prejdime k veci,“ začal hovoriť Drexler ako prvý, „zaujali ste ma.“

„Čím som vás mohol zaujať?“ vyzeral trochu prekvapene.

„Vaše slová vtedy zasiahli priamo do čierneho. Aktuálnu situáciu ste popísali viac než výstižne. Demokracia v tomto podaní je iba bezzubá šelma. Jediná cesta ako zjednať nápravu je vyhodiť tento nepotrebný nástroj na smetisko dejín. Iba pevná ruka muža s víziou môže viesť ľudí vpred. Človek je výnimočný,“ žmurkol na neho, „ale ľudia sú len stádo.“

„To je dosť vyhranený názor,“ podotkol Bernard.

„Áno,“ súhlasil jeho spoločník, „ale tak by to malo byť. Žiadne kvetnaté reči a nezmysly. Lenže ľudia, bohužiaľ, neradi počúvajú pravdu. Omnoho viac im sedia rozličné prázdne sľuby a frázy. Ani im nevadí, že niektoré sľuby sú jednoducho nesplniteľné. Aspoň nie v takom prostredí, aké tu dnes máme. Viete, ja si naopak myslím, že už nastal ten správny čas. Sociálne napätie je príliš veľké. Skôr, či neskôr to musí prasknúť. To, čo sa teraz nedá doriešiť demokraciou a slabými zákonmi, sa vyrieši v krvi revolúcie, keď sa udalosti dajú do pohybu.“

„Takto som o tom nerozmýšľal,“ povedal ticho Bernard.

„Presne takto ste o tom rozmýšľali mladý priateľu,“ takmer veselo ho prerušil starší muž, „čítal som nejaké vaše texty.“

Zdvihol ruku, aby ho umlčal, vidiac, že chce na to reagovať.

„Bola iba otázka času, kedy prídete. Bohužiaľ čas je to, čo nemám,“ povedal takmer smutne. „Ale poďme k veci. Nechal som si o vás zistiť nejaké informácie.“

Bernard so záujmom počúval. Stále ešte nevedel, kam celé toto stretnutie smeruje. Dúfal len, že sa nedostal do nejakých zbytočných problémov. Celé to tu totiž pôsobilo dojmom nejakej tajomnej konšpirácie. A to mu celkom nesedelo. On bol od svojej prirodzenosti skôr človek priamy a otvorený. Rád hovoril to, čo si myslel. Nemal rád nepriame vyjadrovanie a zbytočné chodenie okolo horúcej kaše.

„Takže, pozrime sa, čo tu máme?“ Drexler začal čítať zo záznamov, „Bernard Preiss, narodený v roku tisíc deväťsto sedemdesiat deväť ako druhé dieťa. Ženatý, dve deti. V súčasnosti pracuje v strojárskych firme. V práci aj v živote celkovo úspešný. V súkromí sa venuje rodine, rád číta. Dokonca napísal a vydal nejaké knihy. Príbehy sú dosť dobré, ale nepriniesli mu žiadny výrazný úspech. Nenašiel vhodného mecenáša, ktorý by ho cielene mediálne stvoril. Škoda, mne sa tá prvá kniha veľmi páčila. Bola taká osviežujúca.“

Odmĺčal sa a pozrel sa mladšiemu mužovi priamo do očí. V jeho pohľade sa mihlo pobavenie.

„Potom sú tu rôzne krátke texty, ktoré sú ladené veľmi radikálne. Niektoré by sa dali charakterizovať prívlastkom „extrémistické“. Príspevky na sociálnych sieťach, samozrejme anonymné, ale pomerne ľahko možné vystopovať. Zopár z nich by hádam napĺňalo aj skutkovú podstatu trestného činu, nemyslíte?“

„Ako ste sa k tomu dostali?“ spýtal sa neveriacky.

„Ako k čomukoľvek inému,“ odpovedal s krivým úsmevom. „Človek je dnes prepojený s novými technológiami a systémami a je možné ho takto celkom ľahko sledovať. Sociálna, zdravotná poisťovňa, banky, mobil, rozličné poplatky, sociálne siete. Jednoducho každý z nás sa nevedomky nachádza v pavučine dát. Tieto nitky sa dajú sledovať a spájať. Pokiaľ máte, samozrejme, isté možnosti. Nazveme to napríklad prístup k informáciám.“

Stlačil tlačidlo malého zvončeka a zavolať asistentku. V okamihu sa otvorili dvere.

„Prosím?“ spýtala sa tým istým milým hlasom.

„Prineste mi, prosím, kávu. Môjmu spoločníkovi silnejší čaj s jednou kockou cukru. Nemám pravdu?“ oslovil šibalsky mladého muža.

„Viete, že máte,“ odvetil rezignovane, stále ešte netušiac, kam to všetko smeruje.

Asistentka priniesla nápoje. Počkali, kým za sebou potichu zatvorila dvere, a potom už mohli nerušene pokračovať v predchádzajúcom rozhovore.

„Čas vypršal,“ zrazu dramaticky prehovoril starší muž. „Je načase vystúpiť z tieňa a dať udalosti do pohybu. Národ potrebuje jediného silného vodcu. Muža ktorý ho povedie tvrdou rukou, a súčasne s láskou. Jeho vízia musí byť jasná. Jeho cesta musí byť priama. Jeho sila uchváti davy. Umlčí všetkých hlúpych neprajníkov a zadupe ich do zeme.“

„Čo tým myslíte?“ neisto sa opýtal.

„Ty si ten muž, Bernard!“ zahrnel nečakane starší muž, „Otvor oči! Otvor konečne oči aj všetkým ostatným!“

Ostal zarazený náhlym výbuchom emócií. Na okamih mu hlavou prebehla myšlienka, či je tento muž psychicky celkom v poriadku. Možno bol práve teraz najvyšší čas postaviť sa a odísť. Ten zápal ktorý vykvitol v očiach staršieho muža, ho však zastavil. Nebolo pochyb, že neochvejne veril tomu, čo práve hovoril. Rozhodol sa teda, že si jeho slová vypočuje, a potom sa uvidí.

„Ako to mám urobiť? Ak by som aj na mizivý okamih pripustil, že máte pravdu, predsa len sám nedokážem takéto niečo zrealizovať.“

„To nechaj na mňa,“ opäť sa lišiacky usmial. „Použijeme na to ich vlastné slabošské zbrane. Tie ich trápne médiá, podprahové vymývanie mozgov. Vytvoríme tvoju osobnosť. Ľudia ťa budú bezbreho milovať. A ani sami nebudú vedieť prečo. Vložíme ťa priamo do ich hláv. Všetko už je pripravené.“

„Tak prečo to neurobíte vy sám? Keď je všetko už teda také pripravené. A presne viete, čo konkrétne máte robiť,“ opýtal sa priamo.

„Prečo?“ zopakoval otázku, pomaly prikyvujúc hlavou. „Ako som už spomínal, nemám dost času. Ale to nie je to, o čom som chcel hovoriť. Nemysli si, že naše stretnutie bola náhoda. Vybral som si ťa už dávnejšie, dlho ťa skúmal a hodnotil. Máš v sebe naozaj obrovský potenciál. Si plný hnevu a to ti dáva silu. Tvoja myseľ je jasná a nezaťažená hlúposťami. Ty si ten pravý muž na túto úlohu.“

„Čo by som mal teda podľa vás urobiť?“ opýtal sa trochu zmätene.

„Iba buď sám sebou. Nechaj voľne plynúť svoje myšlienky a daj voľný priechod svojim pocitom. O všetko ostatné sa postarám ja. Už dlho smerujem k tomuto bodu. Mám rozhodných tých správnych ľudí na všetkých potrebných miestach. Môžem spustiť masívnu kampaň v podstate kedykoľvek. Musím ťa však oboznámiť so svojou stratégiou. Cesta dlhá tisíc míľ začína prvým krokom, hovorí stará múdrosť. Cieľ je daný, dôležitá je však práve tá cesta. Mám vytýčené určité míľniky, ktoré bude potrebné dosiahnuť. Inak to jednoducho nie je možné zvládnuť.“

„Takže naším cieľom je, aby sa zo mňa stal prezident? Alebo predseda vlády?“ spýtal sa mladší muž mierne ironicky.

„Nie!“ Znelo to ako šľahnutie bičom. „Chcem, aby si sa stal jediným vládcom a vodcom tohto národa a viedol ho vpred.“

„Tak čo teda?“ stále nechápal.

„Chcem, aby si sa stal kráľom!“

Kapitola 2

Takmer všetky noviny v štáte zaplavili bombastické články. Len relatívne krátko pred nadchádzajúcimi voľbami sa vynorila nová politická strana. Na jej čele stál jej pomerne málo známy zakladateľ Bernard Preiss. Bol to obyčajný človek z ľudu. Jeho charizma však rástla zo dňa na deň. Už na prvý pohľad bol odlišný od zvyčajných politikov. Na rozdiel od nich nemal v ústach len prázdne sľuby, ale sa aj aktívne preukazoval činmi. Jeho pričinením sa vyriešilo niekoľko závažných osobných problémov ľudí na pokraji núdze. A to doslova v poslednej chvíli. Bol niečo ako lekár zasahujúci tam, kde štátny systém zlyhával, alebo jednoducho nechcel v medziach zákona nič robiť.

Čoskoro sa nehovorilo o ničom inom, len o ňom. Mal úžasnú charizmu, nielen ako muž, ale aj ako človek. Média sa doslova predbiehali v tom, kto prinesie o jeho osobe nejaké nové informácie. Zdalo sa, že jeho doterajší život je bez jedinej škvrnky. Niektorým skupinám samozrejme nesedel, ale ich hlas sa akosi strácal v záplave chvály.

Najnovší prípad zapálil rýchlosťou blesku ďalší ošial. Niekoľko desiatok prevažne starších ľudí prišlo v podstate o všetko. Prostredníctvom istej nebankovej spoločnosti a cez rozličné zvláštne exekútorские praktiky – všetko, samozrejme, v medziach zákona – prišli nielen o všetky svoje ušetrené peniaze, ale i o svoje domovy. Zákon však porušený nebol a dotknutým ľuďom ostali len oči pre plač.

„Stretneš sa s tým človekom,“ oznámil mu Drexler.

„Prečo?“ začudoval sa Bernard.

Starší muž sa na chvíľu odmlčal.

„Je pre teba dôležitý,“ odpovedal po chvíli tajomne.

„To celkom nechápem,“ bránil sa Bernard, „tento typ ľudí sa mi vyslovene prieči. Najradšej by som ho vymazal zo sveta, keby som mohol.“

„Je pre teba dôležitý,“ zopakoval Drexler, „ako filmový komparz pre hlavného kladného hrdinu. Tento tiež slúži na vykreslenie jeho osobnosti,“ doložil s ľahkým úsmevom.

„Čo by malo byť náplňou tohto stretnutia?“ chcel vedieť.

„Títo ľudia sú rakovina našej spoločnosti,“ začal hovoriť Drexler. „Zameriavajú sa na jej najviac zraniteľných členov. Zjednodušene povedané: prístupujú k nim so zrejším úmyslom ich okradnúť.“

„Myslím si to isté,“ prikývol mladší muž.

„Je to tak jasné,“ pokračoval právnik, „až sa niekto nezainteresovaný môže čudovať, prečo sa vlastne títo chudáci dobrovoľne zaväzujú k týmto neveriteľným okovám. Veď ako inak by sa dalo nazvať, keď človek podpíše nejaký papier, a potom postupne príde o všetko?“ znechutene potriasol hlavou na znak nesúhlasu. „A títo ľudia sú často životom vohnaní do kritických situácií. Či už je to výpadok financií pre nemoc, úraz, stratu blízkej osoby alebo jednoducho nerozumný nákup nepotrebných vecí. Často sú to ľudia bez stáleho zamestnania a stabilného finančného príjmu. Alebo takí, ktorí už majú nejaké financie požičané. Počúvame o mladých nepracujúcich, mamičky na materskej dovolenke alebo dôchodcoch, ktorí si nedokážu z nízkych dôchodkov usporiť väčšiu sumu. Takýto človek v žiadnom prípade nedostane v banke úver. Nespĺňa jednoducho základné podmienky bonity klienta, čiže je predpoklad, že by nevládal požičané peniaze splácať.“

„A vtedy sa ukáže dobrý anjel v podobe bezproblémovej pôžičky,“ nadviazal Bernard kyslo, „pôžičky na čokoľvek a bez akéhokoľvek zabezpečenia schopnosti splácať. Jedná sa napohľad o priateľské splátky, malé sumy zvyčajne na týždennej báze. Zdanlivo jednoduché a bez problémov. Pomoc v správnej chvíli.“

„Áno,“ prikývol Drexler, „treba len jeden malý podpis na štandardné tlačivo. Vyzerá to dôveryhodne. Veľa textu a ťažko zrozumiteľné formulácie. Aby si človek k tomu zavolať právnika. A na dôvažok malými písmenami niekoľko vysvetlení alebo doplnení zmluvy. A potom to začne. Človek si vlastne ani neuvedomí, že platí v relatívne krátkom čase dvojnásobok požičanej sumy. A takmer neviditeľný odkaz na penále v prípade omeškania splátok alebo dokonca neplatenia si ani nevšimne. Pritom, ako sme hovorili predtým, sú to najmä ľudia s nedostatkom peňazí, ktorí si to nemôžu dovoliť. Takže, čo bude nasledovať?“

„Nie všetci samozrejme dokážu držať krok s týmito splátkami,“ odpovedal Bernard a pokračoval: „Dôjde k omeškaniu splácania.“

„A na to práve tieto supy čakajú,“ víťazoslávne doložil Drexler. „Rozbehne sa kolotoč penalizačných poplatkov a nátlaku. Zasiahnutý človek sa prepadáva čoraz hlbšie. Nakoniec rezignuje. Nevládze platiť nezmyselne vysoké úroky a očividne podvodné splátky. Tým sa, samozrejme, problémy neskončia. Nastal čas na posledný krok. Podvodná pôžičková spoločnosť sa na nejaký čas odmlčí. Zdalo by sa, že kalvária už skončila. Vtedy nastupuje do hry ďalší parazit.“

„Exekútor,“ skonštatoval sucho.

„Áno,“ pridala sa Drexler, „to je tá čerešnička na torte. Aj keď v našom štáte trvajú súdne procesy hoc aj o hocijakú hlúposť celé roky, v prípade exekúcie ide všetko ako po masle. Bez zbytočných prieťahov je vydaný exekučný príkaz na zablokovanie financií alebo dokonca majetku.“

Drexler sa odmlčal.

„Dokonané je,“ predniesol ponurým tónom ako kňaz na zádušnej omši.

„Bežný človek nemá jednoducho šancu sa tomuto ubrániť. Nakoniec príde o mnohonásobne viac, ako si predtým požičal alebo dokonca o všetko. Je to tak zrejmé. Toto všetko evokuje niekoľko otázok.“ Spýtavo pozrel na mladšieho spoločníka.

„Ako je takáto nepravosť vôbec možná v dnešnej vyspelej spoločnosti? Prečo štát dovoľí, aby takíto paraziti vyciavali jeho členov?“ priamo odpovedal Bernard, „a čo sú to vôbec za ľudia, ktorí dokážu vedome robiť takéto podlé skutky?“

„To sú správne otázky,“ prikývol Drexler, „prvé dve vyriešiš začas ty sám.“

Ukázal prstom na obálku na stole.

„Na tú poslednú sa opýtaš pána Fishera osobne.“

Schôdzka bola dohodnutá na jednu hodinu popoludní. Bernard na ňu prišiel s ďalšími dvoma členmi strany. V skutočnosti ich ani veľmi nepoznal. Viac mu pripomínali gorily nejakého bossa podsvetia než stranícky aktívnych ľudí. Odporučil mu ich starý pán a osobne im dal inštrukcie.

Čakali v prijímacej hale kancelárie finančnej spoločnosti. Rozľahlé priestory s mramorovou podlahou a kameňom obložené steny dodávali miestu takmer náboženský pátos. Človek sa tu cítil bezvýznamný a malý. Celé to bolo napohľad studené ako hrob. Za ťažkým stolom sedela decentne oblečená sekretárka.

„Dobrý deň,“ spustila nacvičeným hlasom, „pán Fisher vás za chvíľu príjme. Dáte si zatiaľ niečo? Kávu, čaj...?“

„Ďakujem,“ odpovedal silene milo Bernard, „dúfam, že tak dlho nebudeme čakať. Oznamte, prosím, pánovi Fisherovi, že už sme tu.“

„Áno, prirodzene,“ odpovedala rýchlo.

Zdvihla telefón a ohlásila ich. Chvíľu počúvala.

Bernardovi sa zezdalo, že jej myklo ústami v zadržovanom úsmeve. To ho rozpálilo. Necítil sa tu dobre. Tento typ ľudí priam nenávidel. Ovládol sa však a navonok ostal pokojný. Toto všetko bolo súčasťou hry. Aj on sa postupne naučil nedávať najavo svoje skutočné pocity, pokiaľ to nebolo prospešné jeho veci.

„Nech sa páči,“ oznámila konečne, „pán Fisher vás očakáva,“ naznačila smerom k masívnym dverám.

Ak prijímacia kancelária pôsobila veľkolepo, tento priestor ho jednoducho ohúril. Presklená stena na najvyššom poschodí budovy Fisher Investment dokonale prezentovala zámer podčiarknuť očividný luxus vládnuci v tejto miestnosti. Okrem ťažkého mahagónového stola umiestneného pred sklenenou stenou a niekoľkých masívnych skríň tu bolo ešte menšie pohodlné sedenie pre štyroch ľudí v ľavej časti miestnosti. Drahé originály na bočných stenách boli iba samozrejším doplnkom tejto prepychovej bubliny.

„Dobrý deň, páni,“ pozdravil ich rozšafne hostiteľ a postavil sa.

Fisher bol muž asi okolo päťdesiatky. Na prvý pohľad bolo vidieť, že na seba veľmi dbá. Pravidelné návštevy fitness centra dali jeho postavu pevné kontúry. Vďaka hnedo opálenej pleti bez jedinej vrásky a tmavým pomerne hustým vlasom vyzeral skôr ako odkvitajúca filmová hviezda než ako finančník.

„Prepáčte,“ tón reči vôbec nebol ospravedlňujúci, „nezvyknem podávať ruku kdekomu...“ Slová ostali visieť vo vzduchu.

„Na tom nezáleží,“ odpovedal ticho Bernard.